

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 1
Januar 1919

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 1 krone for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

12. aarg.

Nytaarshilsen.

Velsignet nytaar i Jesu navn ønskes alle kjære søstre i norsk, svensk og dansk K. M. A. Naar vi ser tilbake paa aaret som er gaat, kan vi kun si Guds trofasthet har været stor. Trods den tunge dyrtid, som har hersket i vort land har vi set at Gud gjennom venner har git os, hvad vi hadde behov av til K. M. A.'s forskjellige arbeidsgrene.

Vore hjarter er fulde av tak, fordi vi har set Guds gode haand i denne henseende; men vi har end mere grund til tak fordi han har skjærmet vort land fra krig og styrket vort indre menneske gjennom de vanskelige tider.

Vi har saa særlig kjendt i en tid som denne, hvor troner vakler, riker rokkes, og det bestaaende opløses, hvilken stor gave Gud har git os i aandens samfund med hverandre. Lever vi i det skjulte liv med Kristus i Gud, saa er det til velsignelse, til styrke og til trøst at møtes i bøn og i betragtning av Guds ord sammen med dem, som har faat oplatte øine for Jesu fuldbragte verk. Vi takker Gud fordi han indgav vor svenske søster frøken Hammer i 1894 den tanke at samle Nordens kvinder til

bøn og arbeide i hans tjeneste. — Saa vil vi skandinaviske K. M. A. søstre ønske hverandre et velsignet nytaar. — Vi vet litet om hvad aaret bringer, men vi vet at der i de sidste tider skal komme vanskelige tider (2. Tim. 31). Vi vet ikke naar vor frelser og forløser kommer; men naar vi lærer om jøderne som vender tilbake til sit land, naar vi hører om pest og hunger, vi ser at løsheten løfter sit hoved, at uretfærdigheten tar overhaand, saa sier alt dette os at det er et skridt frem mot endens tid og det toner i sjælens stille kammer «Vær I rede». — Maatte vi mere og mere faa øinene op for hvad vi eier i Jesus Kristus, som ofret sig selv engang for alle for at frelse os. Maatte vi gjennom samfundslivet med vor frelser faa hunger og tørst efter sjælenes frelse og bli fylt av hans kjærlighet. Da vilde vi kunde benytte tiden som kanskje er kort, til at faa andre med paa himmelveien. Trods al vor skrøpeligheit kan Herren i sin naade bruke os, naar vi er helt overgivne til ham og henter vor kraft fra ham. Maa fredens og kjærlighedens Gud velsigne hvert medlem av K. M. A.

Hjertelig hilsen

Marie Anker.

Låt min lampa brinna.

*Herre låt mig stödse i fortiden staa
Ock med fröid dig vänter, när du komma må.*

*Låt min lampa brinna, strålande og klar,
Ja, i midnattsstunden än ha olja kvar.*

*Må de ting som synas icke fängsla mig
Eller hemligt draga hjertat bort från dig.*

*Dröier du och länge, hålt mig vaken än
Intill morgonväkten, om du viltjer den.*

*När jag under tideu der du sjelf mig satt,
Ännu noget tjena, lär mig tjena gladt!*

*Håll doch själf derunder hjertat hos dig kvar
Och gör blicken, Herre ständigt mera klar.*

*Låt den tid du ännu vil beskära mig
Vara blott en bidan Herre, efter dig!*

Lina Sandell.

Utdrag av breve fra Armenien.

Søster Hedvig Bull skriver fra vinbjerget i Marasch, hvorhen hun reiste forat hvile, den 18. juli 1918:

«Naar vi ser tilbake paa den tid, der svandt, saa har vi uendelig meget at takke for. Til idag har Herren hjulpet os igjennem de største vanskeligheter. Saavel her i Marasch som i Harunje aapnet Herren altid en dør og sendte os hjælp, saa vi aldrig har lidt mangel. Adele Herhold har begyndt en stor industri, hvor pikerne spinner, væver og strikker, hvilket hitindtil indbragte hende saa meget til barnehjemmet, at hun kunde klare sig. I vaares oplevde vi atter tunge uveirsskyer; men de trak

over, og det ser ut til at atter lysere dage skal oprinde for vore venner. Priserne stiger stadig, alt er saa dyrt. I Harunje var barnene iaar friskere, og i skolen hadde jeg megen glæde av dem. Næsten alle vore store gutter arbeider om sommeren ved banen eller i soldaterhjemmene, pikene har nok at gjøre med at sy og lappe. Og søster Johanne har fuldt op at gjøre iblandt de syke i landsbyen og i poliklinikken. Fortalte jeg dig, at jeg har faat brev fra mine kjære i Hopsal-Estland? Jeg kan ikke si ge hvad jeg følte, det var, som om de atter var blit mig skjænket. Priset være Herren! De har gjennomlevet forfærdelige tider; men Gud har paa forunderlig maate reddet dem ut av det altsammen.

Armenuhi, en av rore lærerinder i Harunje skriver den 28. juni 1918:

Hjertelig tak for dit kort! Jeg er saa glad naar jeg faar høre fra dig og ser, at du ikke har glempt os. Jeg længes efter dig og ønsker, at du igjen var hos os. Jeg har hat brev fra min bror, (som er i Exil). Han og hans kone er i stor nød, og jeg vet ikke, hvad jeg skal gjøre; men jeg tror, at min Frelser vet alt, og at Han vil hjelpe i rette tid.

*

Fru von Dobbeler skriver fra Harunje den 22. septbr. 1918:

Jeg længes efter at skrive til dig. Netop har jeg skrevet 32 breve til barnenes pleieførelde. Jeg maa ogsaa fortælle dig litt herfra. Vore to lærere med sine familier lever godt, likeledes Krikor — indkjøperen. Vi var istand til at hjelpe dem noget, saa de fik kjøpt ind litt forraad; men nu hører vi av hr. Schuchardt, at vi ikke kan faa flere guldpenge, saa vi er helt raadløse. Om Gud ikke gjør et under, kan barnehjemmet ikke bestaa. Vi har jo en

skare paa 150 barn og vet ikke, hvordan vi skal skaffe dem det nødvendige. Vi skal begynde en industri, og det blir jo en hjælp, men det er ikke tilstrækkelig til at underholde dem alle, og hvorfra skal vi ta midlerne til at begynde industrien. Vi er nu avskaaret fra at faa hjælp fra Amerika; men vi vil ikke forsage; ti Gud kan hjelpe, selv om vi ingen utvei øiner. 32 av vore gutter tjener sit brød i soldaterhjemmene; men i deres sted optok vi 21 nye barn fra Enteli, og vi har ogsaa nu og da optat et barn. Kjære, bed Gud om for os at Han vil gjøre et under og frelse os ut av denne store nød.

I sommer var vi oppe i fjeldene ved Hassanbeyli og bodde der i telte og løvhytter. Det var et deilig sommerholdssted, og barnene kom sig saa godt. Grønsaker fik vi meget billig, deilig vand var der like ved og nok av ved.

Søster Marie ligger syk av tyfus. Men bror — hr. Storck — erholdt tiladelse til at reise til Marasch forat overta gutteskolen der. I Marasch er den spanske syke brutt ut, og 150 av pikerne ligger syke i barnehjemmet Betel. Her har barnene, tiltrods for den knappe kost, iaar været saa friske, kun nogle faa hadde Malaria.

Elmas Nischanean, vor tidligere lærerinde i Musch, skriver fra Mesereh den 30. septbr. 18: Min kjære mor! Den 10. septbr. blev gutteskolen igjen aapnet. Vi har mange elever. Jeg underviser i tyrkisk og tysk, giver 29 timer om uken, synes at det er meget lettere iaar. Hr. Ehmanns datter Ingeborg gir jeg undervisning i religion og tysk læsning. Imorgen skal ogsaa pikeskolen aapnes. Tænk, i al denne tid hadde pikerne ingen skole! Ak, hvor flinke vore piker var i Musch, de lærte saa godt og var meget lydige

og flittige. Hvor er der vel blit av dem allesammen? Herren har været saa trofast imot mig i disse fire aar. Igaar hadde vi en takkebønnestund. Jeg vet ikke hvad Herren bestemmer for mig, jeg har helt overgitt mig til Ham, om Han vil, saa kan Han aapne veien og føre mig til dig. Han vet, hvad der er bedst for mig.

Iaar var høsten saa rik; men det er igjen dyrt. Barnehjemmene kan heller ikke som før berede vinterforraad. Satenig — en av vore piker fra Musch, som flyttet med os til Mezereh — hilser dig hjertelig. Hun er et kjært Guds barn. Hils alle dine slegtninge og venner fra mig.

*

Ved Guds naade begynder det at se lysere ut for armenierne, omend der i disse dage igjen kommer etterretninger om nye forfærdelige myrderier nede i Kaukasien, og vi tror, at der da vil aapne sig rik anledning for utsendinge fra de forskjellige missionssselskaper til at virke iblandt det saa haardt prøvde folk. I hvertfald kan vi bede om, at Herren vil gi en rik høst efter al blodsæden.

Hjertelig hilsen til Armenievenner!

Bodil Bjørn.

Kristiania 5. decbr. 18.

Santalmissionen.

Kjære santalvenner i K. M. A.!

Idet vi gaar ind i et nyt aar vil vi inderlig takke alle, som i det aar som gik har været med os i bøn og arbeide for vor lille gjerning blandt santalernerne. Vi haaber at vore to bibelkvinder er i trofast arbeide med at sprede evangeliet blandt sine hedenske søstre. La os forsøke at huske paa dem i vore bønner. Vi vet jo at ute paa missionsmarken

naaes kvinderne bedst ved kvinder, men de indfødte arbeidere kan jo som regel ikke faa den utdannelse som vore europæiske, saa derfor maa vi ikke bli træt av at be Gud om at faa en vel utrustet kvindelig missionær som kunde sendes ut fra K. M. A. — Naar vi hører om nøden derute kan nok hjerterne opvarmes og vi ønsker at vi kunde gjøre meget mere for disse folk, som er saa nedsinket i synd og elendighet. — —

En missionær fortæller at der engang kom en gammel tandløs santalkvinde slæbende sig, saa godt som uten klær, ind paa hans station. Hun saa skrækelig ut, aldeles som man tænker sig en gammel heks i eventyrene. Skolebarnene blev rædde og løp hen for at gjemme sig. Hendes arme og ben var næsten lamme av gigt, især benene, hvorfor hun krabbet sig frem paa armene, hun kunde ikke reise sig. Ved at spørre hende ut fik han vite at hun var enke og at hun nu med sin eneste gjenlevende søn var paa vei til «Thelandet» (Assam), og at sønnen hadde forlatt hende syk paa veien med de ord: «Bli vi her begge, vil vi dø begge» (av sult). I santallandsbyerne, hvor den forlatte kom ind, vilde man ikke vite av en saan heks. Barnene kastet sten paa hende, og de voksne sparket hende ut. Saa gik det fra landsby til landsby til hun naadde det sted, hvor missionsstationen var, og hvor man for at bli heksen kvit narret hende til at gaa til missionæren. Her bad hun da om at maatte faa dø. Han visste ikke hvad han skulde gjøre, ti for eksemplets skyld var det vanskelig at ta saanne ind paa stationen, for da kunde han faa hundrede paa et aar. Paa den anden side fandt han, at han vilde være skyld i hendes død, om han ikke tok sig av hende, da ingen anden vilde det. Han

skriver, at han med skam maa si at han tænkte: «Aa ja, hun dør vel snart, saa værkbruden hun ser ut». Men han anet mindst, at hun skulde bli en av hans kjæreste kristne, sier han. Ved god næring og pleie, klær og massage blev hun snart bedre, saa hun kunde vandre omkring lettere og lettere indtil hun blev fullstændig frisk. Fra den første dag fik hun jo høre ogsaa om sin andelige elendighet, om sin synd som aarsak til al nød, og det var forunderlig med hvilken lethet og barnlig glæde denne kvinde kunde gribe troen og raabe i sin nød paa sin frelser. Hun blev snart døbt, og ved sit stille væsen og sin ydmyge omgjængelse vandt hun mere og mere indgang i deres hjerter. Hun blev dem til god nytte ved at koke mat til skolebarnene og av dem var hun særlig avholdt. De kaldte hende bedstemor, en titel hun elsket at høre. Hun mente, at det hadde gaat hende som Job, idet hun fik dobbelt saa meget igjen for hvad hun tapte, ogsaa hvad barn angik. Hun var gjerne den gladeste av dem alle — «heksen» i hende var helt forsvundet, ti med kjæmmet haar, renvaskede klær og de av godhet lysende øine var hele hendes uttryk aldeles forandret. — —

Aa — for et bevis paa hvad Gud kan utrette i en menneskesjæl! Maatte vi faa være med at hjelpe mange saanne ind i Guds samfund.

Vi takker for alle pengebidrag som er indkommet i aarets løp og ber at alle de som har tegnet sig for faste aarsbidrag og andre som vil støtte gjerningen, maa være saa venlig at sende det til vor kasserer frk. Nico Hessen, Neuberggt. 18, eller K. M. A.s kontor, Keysersgt. 13.

Med venlig hilsen.

K. M. A.s santalkomite.

K. M. A.s arbeide i Tysfjorden.

Dets tilblivelse og vekst.

I. Skjulte traade.

Helt inde i Guds raadslutning har de sit utspring disse skjulte traade.

Efter Herrens vilje ved Aandens virken vaakner bønnetrangen i et hjerte som stiller sig villig frem til forbøns tjeneste. Og saa sker det som Jesus sa: «Dersom *I beder* — — — vil *jeg gjøre det.*» (Joh. 14, 14). Slik har denne velsignede vekselvirkning gaat for sig fra tidernes begyndelse og indtil nu. Slik vil den vedvare saalænge jorden staar. Vi *vet* at det er saa. Det styrker vor tro at ta frem enkelte eksempler og *se* den Guds herlighet som viser sig ogsaa deri, at han leder selv de mindste enkeltheter.

For mange aar siden var der oppe i Tysfjorden 2 søstre som paa denne maate stillet sig frem til forbøns tjeneste for sin bygd. Stille og bramfrit uten at nogen visste om det, la de sine begjæringer frem for Gud. Længe saa det ut som intet svar kom. Og dog var de usynlige traade i virksomhet. —

Sommeren 1902 begyndte en brevveksling mellem en svensk og en norsk dame. Ukjendte var de for hinanden. Og ingen av dem saa dengang de skjulte traade, som forbandt dem med Tysfjorden. Men traadene spændtes videre og videre og trak altid flere sammen til forbøns arbeide. Under bøn om Herrens ledelse og stadig skuende ut efter Herrens raad og vink begyndtes et forberedende virke. Man prøvet sig frem snart med ett snart med ett andet. Ikke saa lang tid gik hen inden man saa Guds vei til Tysfjorden. Men *hvordan* skulde arbeidet

lægges an? Hvad var Herrens plan og hvordan skulde man komme ind i den?

Atter famlende forsøk — mens traadene spandt sig sammen uset av menneskeøine. — «Bi paa Herren» og i sin tid skal du faa klarhet over Guds vilje med dig, saasandt du ønsker for alvor at *gjøre* den.

Ved et diakonissehus i Tyskland var blandt andre søstre ogsaa een av norsk fødsel. Hun hadde fuldt op at gjøre. En deilig gjerning hadde Gud betrodd hende dernede. Og dog ventet hun med bestemhet at Gud vilde gi hende en bestemt opgave i *Norge*. At der i Nord-Norge var nogen av vore brødre og søstre som var forsømte, mindre tilgodeset m. h. t. Guds ords forkyndelse og kristelig virksomhet end andre i vort land, det visste hun. Og nu nærmet sig den tid; da de skjulte traades virksomhet tok form, saa alle og enhver kunde se det. For diakonissen — det var vor nu saa kjendte og kjære søster Olivia Ugland som vaaren 1908 meldte sig til tjeneste villig til at prøve en menighetssøsters arbeide i Tysfjorden. — Under ventetiden var der samlet ind den meget beskedne sum — kr. 600. Med den begyndtes der i tro til Gud. — De svundne 10 aar viser, at det lykkedes ved Guds naade at komme ind i Herrens plan. — Og hermed gir vi ordet til søster Olivia, som vil fortælle om:

II. Arbeidets begyndelse.

En julidag aaret 1908 kom jeg som fremmed til Tysfjord. Det var med litt underlige følelser jeg sat der paa dampskibets dæk og saa paa det vakre landskap vi passerte, idet vi drog indover fjorden med kirke og handelsstedet Kjøpsvik som foreløbig maal. Den opgave jeg hadde paatat mig under alvorlig prøvelse for Gud, og som nu ventet mig

herinde, kunde jeg ikke gjøre mig nogen forhaandsplaner over. Stillingen var eiendommelig.

Denne menighet hadde ikke kaldet mig til sig; bare ganske faa visste om mit komme.

En diakonisses gjerning var fremmed her; kanske ingen ønsket min hjelp.

Dertil mit absolute ubekjendtskap til nordlandske forhold. Mit hele kjendtskap til Tysfjord og dens beboere indskrænket sig til hvad jeg gjennom K. M. A.s smaaskrifter hadde lært at kjende og hvad de to av komiteens damer hadde berettet, som for flere aar siden hadde opholdt sig blandt lapperne i Hellemoen. Jeg skulde først prøve mig frem, hvordan et arbeide kunde begyndes.

Men jeg var fuldt klar over at Gud hadde vist mig denne vei, og i Hans navn kunde jeg gaa for at tjene disse mennesker, som jeg ikke kjendte, men som jeg visste for en stor del levet bortgjemt og bortglemmt inde i disse mange forgrenede fjorde. Herrens ord i Efeser. 2. 10, om gjerningerne som «Gud forut har beredt for at vi skal vandre i dem,» stod saa levende for mig og gjorde mig stille og tryg. Jeg turde da efter Hans ord vente at finde ogsaa denne gjerning «beredt» av Gud, og jeg hadde i lydighet og tro at gaa den vei han hadde vist mig. Først gjaldt det at lære folket at kjende, spesielt lapperne som skulde være min nærmeste opgave.

Jeg visste at de fleste av dem bodde inde i bunden av fjordene, saa det gjaldt at komme ind der. Men foreløbig skulde jeg stanse nogen dager paa kirkestedet, til dampskibet kunde føre mig litt længere frem, da gaarden Helland ved indløpet til Hellemsfjorden var ment at skulle være heldigst som opholdssted for det første.

Paa det store, gamle handelssted Kjøpsvik fik jeg en meget elskværdig motagelse hos handelsmandens familie og nød gjestevenlighet der i flere dager. Der traf jeg sammen med en svensk prestefrue, hvis mand dengang virket i det store lappiske distrikt Jackmock i Sverige. Hun var en varm ven av lappetolket, og ved hendes beretninger om livet blandt dem fik jeg litt nærmere kjendtskap til deres levemaate og skikker, deres religiøse standpunkt og folkeeidommeligheter. Enhver anledning til at gjøre mig kjendt med dette var kjærkommen for mig. Derfor forsømte jeg ingen leilighet, hvor jeg kunde spørge eller faa besked. En venlig gammel herre, der likesom jeg var gjest hos handelsmanden, syntes at ha et ganske godt kjendtskap til folket inde i fjordene, og jeg haabet at faa veiledning ogsaa her. Idet jeg spurte om forskjellig sad han ganske alvorlig og sa: «Jeg vil gi dig et godt raad: Reis hjem igjen!» Dette raad var sikkert velment, men det var ikke det jeg hadde bruk for. En glimrende anledning til at gjøre et førstehaandsbekjendtskap fik jeg allerede her, da det viste sig, at et større lappebryllup skulde finde sted om søndagen. Paa grund av den lange vei kom bryllupsfolket allerede lørdag og tok ind i handelsstedets borgstue.

Her fik jeg anledning til at hilse paa og tale med dem. Det var ikke at undres over, at de saa paa mig med forundrede øine, hvori jeg trodde at opdage avgjort mistro. Bare min diakonissedragt, som de vel aldrig hadde set make til, maatte jo virke fremmed paa dem.

Jeg fortalte at jeg agtet at reise ind til dem. «Ka for ærind har du?» spurte de, og det var jo meget berettiget. Jeg sa at jeg var sykepleierske og at jeg

aget at være hos dem og hjelpe dem, naar de trængte det.

Det hørtes visst noksaa ubegripelig ut, og jeg fik indtryk av at de helst vilde slippe hjælpen, som de vel tænkte vilde paaføre dem nye utgifter. Det var jo ikke godt for dem at vite hvad et saadant vildfremmed menneske førte i sit skjold, som helt ukaldet kom og vilde leve iblandt dem. Allikevel fik jeg av en og anden anmodning om at se til en syk mor eller slegtning.

Men helt uventet fik jeg en anledning til i gjerning at vise hvad jeg var kommet for at gjøre. Der indtraf et stygt uheld, da bryllupsfolkene søndag eftermiddag skulde gaa i baatene, idet en av de unge piker faldt over en tofte og skadet sig, saa hun maatte bæres op igjen til borgstuen og lægen tilkaldes. Jeg blev ogsaa tilkaldt og kunde gi en haandsrækning. Der indstillet sig krampe, og hun maatte sammen med endel slegtninger bli over til næste dag, da hun endelig med stor forsigtighet kunde transporteres ned til baaten og lægges paa et improviseret leie i skotten for at føres hjem. De var taknemmelige for den hjælp jeg kunde yde dem, og jeg tror nok det var blit dem anskuelig at den hjælp jeg var kommet for at gi dem nok kunde ha sit værd. Allerede ved denne leilighet blev de første venskapsbaand knyttet mellem lapperne og mig. Denne unge pike var siden en altid trofast ven indtil sin død flere aar efter. Det omtalte uheld kom hun over, om det end tok lang tid. Saa kom dagen da jeg skulde dra videre til dampskibstoppestedet Drag.

Hvor langt eller fjernt mit maal Helland laa fra Drag, visste jeg ikke. Alting var usikkert. Jeg visste at min komite hadde skrevet til Lovise L. og bedt hende søke efter et logi til mig,

men vi hadde ikke faat svar paa henvendelsen, og jeg hadde ikke kunnet underrette L. om hvilken dag jeg kom. Altsaa helt usikkert om nogen ventet mig paa det fremmede sted. Dampskibet var meget forsinket, saa vi først var fremme omkring midnat. Men julinatten der nord kjender ikke til mørke. Værre var det at det regnet. Da dampskibet saknet farten langt ute paa Dragsbugten saa jeg en stor 2. etages, hvit gaard et stykke indpaa land, men ellers litet tegn til bebyggelse. Hvor skulde der vel bli av mig denne nat? At faa følge til Helland nu nattens tider var vel ikke tænkelig, og alene at gi mig ut paa vandring paa et helt fremmed sted syntes mig heller ikke raadelig. Imidlertid, det tok tid med at komme paa land, idet en hel del varer først skulde losses i ekspeditionsbaaten, inden vi faa passagerer kunde komme i baaten.

Det slog mig idet jeg fra dækket betraktet losningen at det var dog nogen usedvanlig svære kolly som her blev losset paa den forholdsvis lille ekspeditionsbaat, og som jeg betrakter dem, forekommer de samme mig saa kjendt, indtil det pludselig gaar op for mig, at dette er jo min seng med springmadras, komode og kuffert som jeg hadde sendt 14 dager før min reise nordover. Her kom det nu altsammen ganske beleilig i hænderne paa mig. Endelig bar det iland med os alle. Jeg saa op paa bryggen høit over os. Der stod fuldt av folk. «Er nogen der fra Helland?» «Ja,» nikket et venlig hode ned til mig. Jeg var ventet. Det var kommet for Lovise at den dag maatte jeg komme, skjønt hun ingen underretning hadde hat fra mig, og derpaa drog hun ut for at hente mig sammen med datteren i det hus hvor jeg skulde faa logi. Og godt var det at jeg fik følge, for veien

— en skovsti — var lang og ikke let at finde frem. Aa, hvor underlig lang veien forekom mig denne regntunge sommernat, som vi vandret de 1½ timer frem som avstanden kræver. Men endelig var vi fremme, og jeg stod i en venlig, lys, ren stue, hvor en opredt seng ventet mig. Her skulde jeg altsaa faa bo. Hvor godt alt laa tilrette. Rigtignok kunde jeg ikke ha denne stue helt alene, da det var husets eneste; men jeg hadde dog et rum jeg kunde krype ind i og indrette mig, saa godt det lot sig gjøre. Da jeg næste dag fik mine saker hentet fra Drag og fik de medbragte kasser med proviant og litt husgeraad anbragt, saa de kunde tjene som spiskammer, servant og et litet improvisert kjøkken i oynskroken med kokemaskine og kar, da begyndte jeg at faa en hjemlig følelse. Da der var bragt litt orden i tingene, fulgte jeg konen i huset ut til en syk kone i nabolaget. Her stod det daarlig til. Konen var sterkt angrepet av lungebetændelse, kort tid efter at ha født et barn til verden, og rundt om hende en flok barn uten pleie og tilsyn. Selv fik hun ingen anden pleie, end den manden og de smaa og leilighetsvis en velvillig nabokone ydet hende. Huset fattig og tomt, paa snart sagt det nødvendigeste. Den venlige nabokone hadde tat det mindste barn som var svakt og sykelig til sig foreløbig. Det var tydelig at her maatte jeg for det første bli og hjelpe.

Saaledes gik det til at jeg begyndte med en vaakenat. Dette regner jeg for den første begyndelse paa min tjeneste i Tystfjord; det var den 22. juli. Men endnu var jeg ikke kommet ind til lapperne. De forhold jeg var kommet ind i, gjorde det umulig foreløbig at forlate Helland. Jeg vilde la mig lede skridt for skridt. En hel maaned gik hen,

inden jeg fandt det forsvarlig at forlate den syke med hendes smaa.

Saa rustet jeg mig paa et 14 dages ophold inde i Hellemoen, og drog med leilighetsskyds indover. Jeg skulde faa lov at bo i skolestuen i et litet beboelsesrum som benyttedes av læreren i skoletiden, men fandt til min skuffelse værelset laast, da jeg kom ind. Der var intet valg; jeg maatte se at indrette mig i den store ødslige skolestue, som ikke hadde gjort altfor intimt bekjendtskap med skurebørste og vand. Værst var det med seng. Men min lille trofaste ven Paal — en 10—11 aaring — som straks sammen med en hel flok mindre hadde indfundet sig, var utrættelig i at gi raad og ikke uvillig til at yde haandsrækninger. Han fandt sammen nogen kvister birkeris, temmelig tykke og haarde; de anbefaltes som underlag, og paa Paals raad blev en av de to lange skolepulter hvælvet om paa sine ben, saa den dannet en hulning, nærmest av form som et likkistelaak, og dette skulde da tjene som seng. En god feld fik jeg laane hos naboen. Det var ikke netop noget behagelig leie; men det værste var dog at fotstykkene knaket svært i sine sammenføininger; saa jeg frygtet hvert øieblik at det hele skulde brække sammen. Men det løp av uten uheld, og næste nat foretrak jeg at ta kistelaakket ned av sit høie stativ og lægge det paa gulvet.

Dagene anvendtes til at gjøre besøk rundt i de smaa gammer og stuer. Hvor godt det var at jeg allerede hadde en del venner fra mit Kjøpsvik-ophold.

(Forts.)

Utgitt av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keyzers gt. 13, Kristiania.

Eksprestrykkeriet, Kristiania.